

Prokurist absolut kan handle paa Fuldmagt-giverens Vegne. Jeg forstaar endvidere Paragrafen saaledes, at man ikke er affkaaren fra at give Fuldmagt i et eller andet specielt Omded, naar blot ikke Ordet „Prokura“ eller „Prokurist“ er anvendt. Naar den Forstaaelse af Paragrafen er rigtig, kan jeg ikke se Andet, end at det er ganske heldigt, at den er affattet saaledes, som den er. En enkel Anke skal jeg dog tillade mig at gjøre med Hensyn til § 9 — den er forovrigt ganske uvæsentlig. § 9 første Linie lyder saaledes: „Enkeltmands Firma skal indeholde hans Efternavn“. Det vilde maasse have været nok saa heldigt, hvis der havde staaet: „Enkeltmands Firma skal indeholde hans eller hendes Efternavn“. Men jeg gaar ud fra, at det ikke er værd at foretage denne Rettelse, da Næringsloven jo er fortolket saaledes, at ogsaa Kvinder ere berettigede til at drive borgerlig Næring, og man maa altsaa gaa ud fra, at det er underforstaaet her, at Kvinder ogsaa ere berettigede til at komme ind under nærværende Lov. Men det, jeg særlig vil tillade mig at spørge den ærede Justitsminister om, er Forholdet med Hensyn til Enkeltmands-Firmaer. Det har jo hidtil været tilladt, at et Firma maatte bruge et eller andet Navn, uden at den egentlige Enehavers Navn var betegnet ved dette Navn. Den nærværende Lov er jo derimod affattet saaledes, at man ikke har Tilladelse til at bruge disse saakaldte anonyme Firmaer. Nu skal jeg ganske vist indrømme, at der kan ske Misbrug ad denne Vej. Men paa den anden Side opstaa flige Firmaer ogsaa ofte af fuldstændig hæderlige Bevæggrunde, saa jeg kan egentlig ikke indse, at det var nødvendigt at gaa fra denne Bestemmelse i den gamle Lov, medmindre det kan influere uheldig paa Loven i sin Helhed, som jo maa tage Hensyn til de to andre Landes Lovgivninger. Hvis dette Sidste er Tilfældet, saa frasalder jeg selvfølgelig — da jeg ikke mener, at Spørgsmaalet har nogen egentlig væsentlig Betydning — gjerne min Anke. Men jeg kunde dog ønske, at den høitærede Minister vilde udtale sig derom. Efter disse Udtalelser er det en Selvfølge, at jeg anbefaler det hvide Thing denne Lov til al mulig Belvilie.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først tillade mig at bemærke med Hensyn til den sidste ærede Taler's Udtalelser om § 25 angaaende Prokuraforholdet, at det ganske rigtigt forholder sig, som han forudsatte, nemlig at det jo ingenlunde er Meningen med denne Lov at forbyde Folk at

give Handelsbetjente, eller hvem de ville have dertil, begrænsede Fuldmagter i flere Henseender eller Fuldmagter til enkelte Forretninger, men at Meningen kun er, at det ikke maa kaldes Prokura. Naar Nogen bebyndiger en Anden til at underskrive pr. Prokura eller benævner ham Procurist, er det Meningen, at dermed skal forbindes denne bestemte Betydning, som Loven angiver. Det frembyder meget store Fordele i det almindelige Handelsfamlevem, at man altsaa veed, hvad Betydning det har, at En er bebyndiget til at underskrive pr. Prokura. Og det er naturligt ogsaa af stor Vigtighed, at det betyder det Samme i de forskellige Lande. Og den Betydning, som dette Lovforslag giver det, er jo den samme, som det har ikke alene i Sverige og visnok ogsaa i Norge efter den bestaaende Lovgivning, men ogsaa f. Ex. efter den tydske Handelslov. Derfor tror jeg, at det er en ganske heldig Forholdsregel, men det udelukker jo aldeles ikke Folk fra, naar de ville undlade at benævne den Paagjældende Procurist eller at erklære ham berettiget til at underskrive pr. Prokura, saa tvovrigt at give Fuldmagter, der kunne være nærmere begrænsede og indrettede, ligesom de ønske. Det følger naturligt af sig selv, at naar den Paagjældende ikke har Fuldmagt som Procurist eller ikke er berettiget til at underskrive pr. Prokura, maa man se sig nærmere for, lade sig forevise hans Fuldmagt og læse den igjennem med Eftertanke for at se, hvad han er berettiget til, og hvad han ikke er berettiget til. Hvad angaar Bemærkningerne til § 9, skal jeg først udtale, at det er jo en almindelig Fortolkningsregel, i alt Fald i disse Forhold, at naar der bruges Udtrykket „hans“ om en Næringsdrivende, maa derunder ogsaa falde Kvinder, som overhovedet kunne udøve den omtalte Næringsdrift. Hvilke Kvinder der ere berettigede dertil, angiver Næringsloven jo nærmere, idet den bestemmer, at ugifte Kvinder i det Hele taget kunne faae Næringsbevis eller Borgerstab, som det jo kaldes, ligesaa vel som Mænd; det Samme gjælder forovrigt om Enter, fraskilte og fraseparerede Hustruere. Hvad angaar det, som den ærede sidste Taler kaldte et anonymt Firma — jeg antager, at der derved er Tale om saadanne Tilfælde, hvor en Person driver Forretning, ikke under sit eget Navn eller i det Hele under et personligt Navn, men hvor han driver Forretning under et andet Navn, f. Ex. under Navnet „Merkur“ eller Deslige — tror jeg nok, at det hører til de Forhold, som man i det Hele taget i den nyere Handelsret er ugunstig stemt imod og søger at udrydde, da et saadant Firma kommer